

Libris

Această carte apare în parteneriat cu

Respect

FUNDAȚIA BUCURIA DARULUI
Împreună înmulțim bucuria!

Str. Gospodarilor, nr. 5, Brașov

Tel. 0368/465.348

www.bucuriadarului.ro

www.facebook.com/FundatiaBucuriaDarului

PR. CONSTANTIN NECULA

BUCURIA DARULUI

Apare cu binecuvântarea
ÎPS Dr. LAURENȚIU STREZA
Arhiepiscopul Sibiului și
Mitropolitul Ardealului

Editura *Agnos* – Sibiu
tel. 0745 / 679038; 0766 / 530777

www.agnos.ro

e-mail: editura_agnos@yahoo.com

ISBN 978-973-1941-73-8

Editura *Agnos*
Sibiu, 2017

Cuprins

Împreună înmulțim bucuria!	5
Bucuria darului	9
Întrebări și răspunsuri.....	33

Bucuria Darului

Valentin Năstase: *Evenimentul din această seară este creat pentru a ne manifesta recunoștința față de cei care au fost, ne sunt și cred că ne vor fi în continuare alături. În primul rând le mulțumim celor care au îndrumat către noi oameni care au nevoie de ajutor. Anticipat le mulțumim celor care au îndrumat către noi oameni încercați de viață, cu familii numeroase, cu venituri mici, șomerii de lungă durată ori persoane fără adăpost. L-am invitat pe părintele Constantin Necula de la Facultatea de Teologie din Sibiu și pe părintele Hristofor Bucur, starețul mănăstirii din Poiana Brașov, care va fi și moderatorul acestei întâlniri. Alături de ei sperăm să avem o întâlnire tare frumoasă, care să ne rămână în suflute pentru mult timp.*

Pr. Hristofor Bucur: *Dragi invitați, pentru a arăta că Dumnezeu binecuvân-*

Pr. Constantin Necula

Respect tează această manifestare, o să vă arăt o coincidență interesantă, care vădește că nu este întâmplător că ne-am adunat astăzi aici. Printre sfinții care se prăznuiesc chiar astăzi este un Patriarh al Constantinopolului, numit Ghenadie al doilea, care a fost un mare predicator. Și printre predicile și omiliile lui, se află una la samarineanul cel milostiv, care a fost chiar duminica precedentă. Știți probabil la ce se referă această relatare evanghelică, despre un om care a căzut între tâlhari și care a fost salvat de cineva milostiv, un om care era de altă nație decât cel rănit și căzut la pământ, incapabil să se mai ridice. Acest samarinean l-a luat pe dobitocul său, l-a îngrijit cum putea el, după care l-a dus la un han, unde l-a rugat pe cel de acolo să aibă grijă mai departe de cel rănit. Și Fundația *Bucuria Darului* putem să o asemănăm cu un han, în care cei răniți primesc îngrijire. Sfinții Părinți interpretează tâlharii care îl rănesc pe om ca fiind patimile, provocate de demoni. Demonii se află la originea tuturor relelor pe care le fac oamenii și astfel ajung unii să nu mai fie în stare să-și poarte singuri de grijă și au nevoie de ajutorul celorlalți. Fundația aceasta, care a apărut acum trei ani, a dovedit cu prisosință că este milos-

Bucuria Darului

tivă și că are grijă de cei pe care, noi, cei mai mulți, nu-i mai băgăm în seamă, îi privim cu dispreț, văzând cât de murdari sunt sau cât de bețivi sunt, și întoarcem capul, asemenea celor doi slujitori ai Legii vechi, care nu s-au îndurat să se oprească și să se îngrijească de cel căzut pe drum. Iată însă că membrii Fundației *Bucuria Darului* dovedesc că merită să se ocupe și de acești nefericiți, că omul rămâne chip al lui Dumnezeu, chiar dacă acest chip nu se mai vede, fiind întunecat de patimi. Fundația *Bucuria Darului* aduce un strop de lumină într-o existență prea marcată de suferință și, chiar dacă finalitatea gestului lor, anume schimbarea completă a vieții celor nefericiți, nu se întrevade de cele mai multe ori, le oferă punctual ceva care să le arate că mai există milă pe pământ și de aceea îi invită și pe ceilalți să participe la astfel de gesturi, fiindcă, până la urmă, judecata lui Hristos asupra oamenilor va fi una referitoare strict la felul cum ne raportăm la ceilalți: dacă-i privim ca pe niște semeni ai noștri sau dacă trecem indiferenți pe lângă ei. Și duminica următoare se referă tot la milă, căci este vorba de un bogat căruia i-a rodit țarina și ne bucurăm că Fundația *Bucuria Darului* este un așezământ care, în sens invers, a

Pr. Constantin Necula

rodit țarina: nu o țarină materială, adică bani mulți, ci țarina sufletului. Bogatul din parabola rostită de Hristos a socotit că, pentru a sta el liniștit până la adânci bătrâneți, trebuie să își construiască alte hambare. Ei, oamenii, așa cum sunt cei despre care se vorbește astăzi în această sală, sunt oamenii care au rodit sufletul lor, l-au lărgit pentru a încăpea în el tot mai multă iubire față de cei aflați în nevoie. Și acesta este un lucru minunat, să știi că există oameni cărora le pasă de cei aflați în mare suferință. Dorim, cât mai mulți dintre dumneavoastră să participați în măsura în care socotiți de cuviință la activitățile de acest gen, căci, dăruind celor necăjiți, dumneavoastră primiți folos, cum spunea într-o carte un bun creștin, „dăruind, vei dobândi”. Niciuna din faptele bune pe care le face un om nu rămâne fără ecou bun în inima celui care face și el se folosește. Așadar, participați la acțiunile pe care le organizează această fundație și nu fiți din aceia care se ocupă mai mult de animalele lor de companie, decât de semenii lor. Măcar atât putem jertfi pentru aproapele, cât dăm pentru un animăluț de casă.

Să dea Dumnezeu să se strângă tot mai mulți oameni cu dorință de a ajuta! Iată că

Bucuria Darului

există un cadru organizatoric deja format și nu trebuie decât să vă adresați acestor oameni minunați, pentru a fi îndrumați în mod concret ce să faceți.

Îi mulțumim și părintelui profesor Constantin Necula de la Sibiu, care în agenda lui încărcată și-a găsit timp și pentru a veni aici, arătând că este un om căruia-i place nu numai să dialogheze cu tinerii, dar și să le arate cum anume pot transpune în practică ceea ce ei aud de multe ori.

Să-i dăm, așadar, cuvântul părintelui profesor și nădăjduim să spunem la sfârșit: *Da, acum mă voi apuca de lucru!*

Pr. Constantin Necula: Buna dimineața! Aș fi stat după masa-amvon, pregătită aici, pe scenă, dar mi-am dorit de când eram mic, pe această scenă, să stau un pic mai în față. Lumina care inundă scena nu mă ajută să vă văd ca să vă pot îmbrățișa și să vă mulțumesc. Să vă mulțumesc că existați și că *Je suis Brașov!* nu e doar o poveste. E drama vieții mele. Cei de la Sibiu îmi spun că sunt brașovean, iar brașovenii spun că sunt Părintele Necula de la Sibiu. Nu! Eu sunt părintele Necula din Steagul Roșu, 22, Brașov. Din voia lui Dumnezeu, mutat mai la centru, dar nu neapărat central...

Am stat foarte mult să mă gândesc toată ziua de astăzi – cât am mai avut timp să

gândesc – cum trebuie să încep conferința din seara aceasta și vă spun cinstit: nu știu! Să vă spun că vă iubesc e prea puțin, pentru că asta auziți tot timpul. Să vă spun că această sală, pentru sufletul meu de adolescent și de copil, a făcut mai mult decât soboare de preoți inapți pentru preoția lor nu e cazul să v-o spun. Ați simțit-o pe pielea dumneavoastră! Eu aici am învățat, de la oamenii de pe scenă, mai mult decât de la mulți din cei care au transformat Biserica în teatru. Și o spun cu maximum de seriozitate și maximum de atenție. Îi salut pe cei de pe scări de afară. În sală, alături de soția mea (căreia îi mulțumesc că m-a însoțit) și de sora mea (căreia îi mulțumesc că m-a însoțit), sunt colegii mei de școală generală, de la Școala 22. Ne vedem după 31 de ani! O echipă de mari oameni, vă spun eu, fără de care n-aș fi fost nici măcar umbra reverendei care sunt acum. Și mă întorc de la o întâlnire cu LSN¹-iștii de azi, căroră le-am vorbit despre LSN-iștii de ieri, pentru că duhul nostru nu-i legat numai de două-trei licee, care tot timpul sunt puse în față – să mă iertați cei din Brașov –; și ăștia mai puțin în linia întâi tot de treabă am fost și tot medici am

¹ Liceul de Științe ale Naturii, transformat în Colegiul „Gr. Antipa” din Brașov.

ajuns și tot profesori și tot preoți și ne iubim Brașovul și suntem ai școlii brașovene!

M-am gândit foarte mult că singurul mod în care pot să încep e acesta și... nu mi-a ieșit. Încă mai am emoții, deci mai trebuie să spun vreo năzbâtie, două, ca să-mi revin. Vă mulțumesc foarte mult că suntem în seara aceasta împreună, pentru că, până la urmă, bucuria darului este paradoxul de supraviețuire al vieții care astăzi ne lipsește. Dacă este ceva care ne lipsește în viața de zi cu zi sunt bucuria și capacitatea de a primi darul, de a nu mai cărti la toate darurile pe care le primim. E mare taina aceasta în care Biserica ne învață că trebuie să ne bucurăm. Auzim tot timpul... și când vom fi morți o să ni se spună: *Bucurați-vă și vă veseliți!* Și noi nimic! Noi încăpățânați, îndârjiți, mârâiți. Pentru că, dacă nu cuplăm această chemare la bucurie cu maxima capacitate de a primi darul lui Dumnezeu pentru ceea ce suntem, suntem pierduți. E taina pe care Biserica ne-o pune la îndemână. E taina așezării în bucuria cu Hristos, care este Darul nostru. Oricât de multe daruri ne-am dăruit noi unii altora, oricât de multă bucurie ne-am dăruit unii altora, nu putem să dăm cât ne dă Hristos. Iar Hristos ne dă la modul absolut, infinit! Doar infinitul acesta se re-